

George Strock - Wikipedia

W en.wikipedia.org/wiki/George_Strock

Contributors to Wikimedia projects

George A. Strock

George Strock pózuje za svým fotoaparátem.

narozený	3. července 1911 ^[1] <u>Dyersville, Iowa</u>
Zemřel	23. srpna 1977 ^[2] (ve věku 66 let) <u>Los Angeles, Kalifornie</u>
Vzdělání	<u>Střední škola Johna C. Fremonta</u>
obsazení	Fotoreportér
Zaměstnavatel	<i><u>Život</u></i>
Známý jako	válečná fotografie; První fotografie mrtvých vojáků na bojišti zveřejněná ve druhé světové válce
Manžel	Rose Mary

George Strock (3. července 1911 – 23. srpna 1977) byl fotoreportér během druhé světové války, když pořídil snímek tří amerických vojáků, kteří byli zabití během bitvy u Buna-Gona na pláži Buna. Stala se první fotografií zobrazující mrtvé americké jednotky na bitevním poli, která byla zveřejněna během druhé světové války. *Životní* korespondent Cal Whipple šel až do Bílého domu, aby získal povolení k vytištění obrázku.

Strock začal jako fotograf při studiu fotožurnalistiky na střední škole Johna C. Fremonta v Los Angeles. ^[1] Po střední škole Strock fotografoval hollywoodské celebrity, zločin a sport pro Los Angeles Times , než se v roce 1940 připojil k časopisu Life .^[1]

Raný život

Strock se narodil v Dyersville, Iowa ^{[3].[4]} Williamu L. a Mary R. Lippert Strock. ^[5] Měl bratra Edwarda. Před rokem 1925 ^[6] se rodina přestěhovala do Los Angeles. ^[1] Strock navštěvoval střední školu John C. Fremont High School v South Central Los Angeles, kde studoval fotožurnalistiku pod vedením Clarence A. Bacha, který začal vyučovat první takový kurz ve Spojených státech v roce 1924. ^[1] Strock absolvoval střední školu v roce 1928. ^[7]

V roce 1931 ve věku 21 let pracoval se svým bratrem v obchodě s bateriemi jejich otce. ^[6] V roce 1936 byl uveden v adresáři města Los Angeles jako bydlící se svými rodiči a bratrem Edwardem na 328 W. 102nd Ave v Los Angeles, ale jeho povolání bylo nyní uvedeno jako „kameraman“. ^[8] Strock provozoval koncesi na fotografování zábavního mola a dětské portrétní studio. ^[4] V roce 1938 pracoval pro Los Angeles Times ^[9] , kde se věnoval sportu, filmům a politice. V roce 1939 byl uveden v adresáři města Los Angeles jako fotograf časopisu Modern Screen . ^[10] Natočil snímky armády ve Fort Dix a Námořní letecká stanice Pensacola a každodenní civilní život.

Oženil se s Rose Marie v roce 1937 nebo 1938 a měli dva syny, George a William. ^{[11].[12]}

Pokrytí druhé světové války

Vojín Charles Teed,
„typický odvedenec“ ve
svém rodném městě.
Vystupoval na obálce
Života 16. března 1942.

Po útoku na Pearl Harbor byl úřad Time/Life v Los Angeles nedostatečný a potřeboval další fotografie. Kolega z Fremont High a fotograf Dick Pollard doporučil Strockovi a *Life* mu začal dávat úkoly. Když *Life* potřeboval další fotografie, Strock doporučil Boba Landryho, který navrhl další absolventy Fremontské střední, a během války se válečnými fotografiemi stalo celkem 146 Bachových studentů. [7]

Poté, co byl najat na plný úvazek, byl Strock poslán na evropskou frontu, kde na krátkou dobu kryl vichystické Francouze. Bylo známo, že nadměrně pije, a v roce 1942, po návratu do Spojených států, byl přidělen ke konvoji odjíždějícímu ze San Franciska do Austrálie. Když se nedostavil, přátelé bez úspěchu prohledali jeho oblíbené bary v Los Angeles poblíž jeho domova v Hollywoodu [3]. Den poté, co konvoj odplul, obdržel výkonný ředitel Union Pacific Railroad od Strocka pochvalný dopis pro barmana na palubě vlaku City of San Francisco, který nějakým způsobem odplul s konvojem. [1].[13]

Byl přidělen *Life* do oblasti jihozápadního Pacifiku za druhé světové války. Zabýval se bitvou u Buna-Gony od listopadu 1942 do ledna 1943. Strock byl během svého úkolu na Nové Guineji koncem roku 1942 a začátkem roku 1943 nejméně dvakrát málem zabit. „Když jsem fotil, chtěl jsem diváka přivést na scénu“ řekl pan Strock tazateli. ^[1] V jednom případě pořídil časovanou expozici zjevně mrtvého japonského vojáka v bunkru z kokosových klád. Po pořízení druhého snímku se za ním ozval výstřel. ^[1]

Otočil jsem se. "Na co střílíš?" zeptal jsem se jednoho z důstojníků. "Ten bastard se posadil a mrkal očima," řekl. "A právě tohohle chlapa jsem fotil. V levé ruce měl schovaný ruční granát. Nevšiml jsem si toho, ale na obrázku bylo vidět, že ho má. Posadil se a chystal se mě udeřit. důstojník ho zastřelil."

Na konci ledna 1943 Strock opustil Port Moresby se svými negativy do Honolulu, ale jeho letadlo bylo dočasně zpožděno, když jedna z jeho vrtulí narazila při startu do stromu. Letadlo přistálo a mechanici odstranili úlomky z motoru, než letadlo znovu vzlétlo. Do San Francisca na Hamilton Field dorazil 30. ledna 1943. ^[3]

Strockovo zpravodajství o bitvě u Buna-Gony vydalo *Life* 15. a 22. února 1943, do měsíce po skončení bitvy 22. ledna. Zahrnovalo snímky amerických vojáků na bojišti a snímky mrtvých japonských vojáků. ^[14] Ale snímky mrtvých amerických vojáků na bojišti, které Strock pořídil, nebyly zveřejněny, protože americký Úřad pro cenzuru jejich použití zakázal. ^[15] Životůvodník uvedl, že "si myslíme, že by se měly vytisknout občasné obrázky Američanů, kteří padnou v akci. Úkolem mužů jako Strock je přivést válku zpět k nám, abychom my, kteří jsme tisíce mil vzdáleni nebezpečí a pachu smrti možná ví, co je v sázce." ^[16]

Strock později kryl bitvu o dobytí atolu Kwajalein a atolu Enewetok během kampaně Gilbert a Marshallovy ostrovy během února 1944. ^[17] a po válce pokračoval v práci pro *Life*. Strockovy snímky byly na obálce *Life* několikrát uvedeny. ^[18]

Obrázek mrtvých GI

"Tři mrtví Američané leží na pláži v Buna." Pořízeno 31. prosince 1942 nebo 1. nebo 2. ledna 1943. [19].[20]

Toto byla první fotografie zveřejněná ve Spojených státech, která zachycovala mrtvé americké vojáky na bojišti. [21] Kvůli množství

mrtvých těl na pláži ji

Spojenci přezdívali

„Maggot Beach“. [22].[23]

Datum fotografie

Obraz tří mrtvých amerických vojáků ležících v písku pláže Buna pořídil George Strock buď 31. prosince 1942 [19] nebo 1. nebo 2. ledna 1943, kdy byl Buna zajat. Někdy je popisován jako pořízený v únoru 1943, protože *Life* zveřejnil další snímky z bitvy 15. února, téměř měsíc poté, co skončila 22. ledna . , Nová Guinea, '42", což naznačuje, že snímky byly pořízeny během počáteční fáze kampaně v listopadu a prosinci 1942. [14].[19]

Život překonává cenzuru

Až do této doby americký Úřad pro cenzuru povoloval médiím pouze zveřejňovat obrázky těl zakrytých příkrývkami a rakví zahalených vlajkami mrtvých amerických vojáků. [15].[1] Vlášda také omezila, co

mohli reportéři psát, a zpravodajství bylo obecně optimistické a nekrvavé. [25]

Redaktor Christian Science Monitor cítil, že vládní pravidla „zadržovat a bagatelizovat americké oběti“ dala americké veřejnosti uměle optimistický pohled na průběh války. V Austrálii generál Douglas MacArthur pohrozil válečným soudem každému vojákov, který poskytl zpravodaji rozhovor bez oficiálního povolení. [26] Life Washingtonský korespondent Cal Whipple cítil, že Strockova fotografie byla potřebná k tomu, aby na domácí frontě vnesla dávku reality, o které si myslel, že se čím dál víc uspokojuje s válečným úsilím. Whipple řekl: „Přešel jsem od armádního kapitána přes majora přes plukovníka ke generálov, dokud jsem neskončil v kanceláři náměstka ministra letectva, který rozhodl: „To musí jít do Bílého domu.“ [19]

Elmer Davis , ředitel
Úřadu pro válečné
informace ve
Spojených státech,
se zasloužil o
zrušení zákazu
zveřejňování
obrázků mrtvých
vojáků.

Elmer Davis , ředitel Úřadu pro válečné informace , věřil, že americká veřejnost „má právo být pravdivě informována“ o válce v rámci diktátu vojenské bezpečnosti. Davis požádal prezidenta Roosevelta , aby zrušil zákaz zveřejňování fotografií mrtvých amerických vojáků na bojišti. [27] Roosevelt souhlasil a povolil zveřejnění Strockova obrazu a dalších. [28] Cenzura byla uvolněna, ale média měla stále zakázáno ukazovat tváře mrtvých nebo znaky svých jednotek. [28]

Life nakonec Strockovu fotografii zveřejnil 20. září 1943. Strockův snímek byl první fotografií, která zachycovala mrtvé americké vojáky na bitevním poli od útoku na Pearl Harbor před 21 měsíci. [15] Doprovázel ho celostránkový úvodník vysvětlující, proč si redaktoři mysleli, že si snímek zaslouží zveřejnění. [21].[29]

...Proč vůbec tisknout tento obrázek tří amerických chlapců mrtvých na mimozemském pobřeží? Je to ubližovat lidem? Být morbidní? To nejsou důvody. Důvodem je, že slov není nikdy dost.... No, tohle je obrázek. A důvod, proč to nyní otiskujeme, je ten, že minulý týden prezident Roosevelt a Elmer Davis a ministerstvo války rozhodli, že americký lid by měl mít možnost vidět své vlastní chlapce, když padají v bitvě; přijít přímo a beze slov do přítomnosti svých vlastních mrtvých... To je realita, která se skrývá za jmény, která konečně spočinou na památkách na zelených náměstích rušných amerických měst. Kamera neukazuje Ameriku, a přesto je tady na pláži Amerika, tři díly ze sto třiceti milionů dílů, tři fragmenty toho života, kterému říkáme americký život: tři jednotky svobody. Aby tady nepadli jen tito kluci, padla svoboda. Naším úkolem je způsobit, aby se znovu zvedl...“ [21]

Obrázek byl znovu publikován na obálce Yanka , týdeníku americké armády, 5. listopadu 1943. Prohlásili, že fotografie je nezbytná, aby "přehnaně optimistické a samolibé americké veřejnosti poskytla realističtější obraz války." [30]

Recepce

Dopad snímků, jako je ten Strockův, byl smíšený. Snímek vyvolal značné kontroverze. Někteří čtenáři napadli Life za to, že vystavil veřejnosti více informací o válce, než na kterou byli připraveni, nebo že se zapojil do „morbidní senzacechtivosti“. [27] Tento obrázek

zlepšil prodeje válečných dluhopisů , ale negativně ovlivnil narukování. [28] Snímek byl popsán jako „ostré zobrazení ticha smrti a pak šokující, když na druhý pohled vyšlo najevo, že červi si vyžádali tělo jednoho vojáka, obličejem dolů v písku“. [31] Strockova fotografie byla popsána jako jedna z „nejslavnějších a nejvlivnějších fotografií, jaké kdy byly pořízeny v jakékoli válce“. [32] Stal se klasickým obrazem válečné fotografie. [33]

Poválečné

V roce 1955 Strockovu fotografii páru dvořícího se v přeplněném a přetopeném baru vybral Edward Steichen pro světovou výstavu Muzea moderního umění The Family of Man , kterou vidělo 9 milionů návštěvníků. [34].[35].[36]

Strock zemřel v Los Angeles 23. srpna 1977. [2]

Reference

1. ^ Přejít nahoru na: a b c d e f g h i Dunlap, David W. (28. března 2013). „Fotografie, kterou bylo těžké získat, ale ještě těžší ji získat“. Čas. Načteno 22. října 2013.
2. ^ Sčítání lidu Spojených států, sčítání lidu Spojených států , 1930; Los Angeles; str. 30, ř. 75, výčtový obvod 19-573. Načteno 21. října 2013.
3. ^ více zdrojů:
 - o Obrázky života . Život. 18. srpna 1941. Str. 13 . Načteno 22. října 2013 .
 - o "Časopis Cover of Life ze dne 20.10.1941" . Getty Images . Načteno 22. října 2013 .
 - o "Obálka časopisu Life 17. listopadu 1941" . Getty Images . Načteno 22. října 2013 .
 - o Život . Život. 1983. str. 27 . Načteno 22. října 2013 . "george strock."
 - o „Zbraně pro obchodníky“ . Život . 23. února 1942 . Načteno 24. října 2013 .

4. [^] Hurm, Gerd, 1958-, (red.); Reitz, Anke, (red.); Zamir, Shamoon, (editor.) (2018), *The family of man revisited: fotografie v globálním věku*, Londýn IBTauris, ISBN 978-1-78672-297-3
{{citation}}: |author1=má obecný název (nápověda)

Další čtení

- Bitva o Buna Life , 15. února 1943. Třicet tři Strockových snímků z bitvy u Buna-Gony.
- Booty at Buna Life , 22. února 1943. Dvacet šest Strockových snímků z bitvy u Buna-Gony.

Authority control: Artists

- Photographers' Identities
- RKD Artists